

Suzanne Vermeer

Mayday

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ze luistert de voicemail opnieuw af. Kippenvel trekt over haar lijf als ze zijn stem hoort. Hij klinkt gehaast, hijgt een beetje. Alsof hij net een stuk gerend heeft. Ze analyseert elk woord om de diepere lading erin te ontdekken. Zijn stem klinkt zo anders dan normaal. Er moet iets aan de hand zijn geweest. Waarom heeft hij dat vreemde bericht bij haar ingesproken? Kon hij het haar maar vertellen.

De brok in haar keel lijkt alsmaar groter te worden. Het voelt alsof ze straks geen adem meer kan halen. Ze wordt licht in haar hoofd en moet zich vastgrijpen aan de deurklink om niet te vallen. Haar kaken doen pijn van het verdriet dat ze probeert weg te bijten. Ze kan het niet langer inhouden, het moet eruit. Zodra ze haar mond heeft opengetrokken, lijkt er iets in haar open te breken. Haar schreeuw is hard en heeft iets dierlijks. Ze huilt en heeft het gevoel dat ze nooit meer kan stoppen.

Terwijl ze snikkend op de grond zakt, rinkelt haar telefoon. Tegen beter weten in kijkt ze op het scherm om hem teleurgesteld weer van zich af te smijten. Natuurlijk is het hem niet. Dat kan niet meer en toch blijft ze erop hopen. Het is die journalist die haar maar blijft lastigvallen, als een soort stalker. 'Laat me met rust!' schreeuwt ze tegen het rinkelende toestel. Vlak daarna is het stil en haalt ze opgelucht adem. De rust is van korte duur. Als de telefoon opnieuw begint te rinkelen stopt ze haar vingers in haar oren om het

geluid uit te bannen. Maar het helpt niet, ze blijft het ding horen.

Op haar knieën kruipt ze naar het toestel toe. Ze aarzelt nog even en neemt dan toch op. Voordat ze de kans krijgt om ook maar iets te zeggen, begint de vrouw al opgewonden te praten: 'Charlie? Dit is Elina Kjellberg, Ik heb je al eerder geprobeerd te bereiken, maar ik heb nu iets wat ik je echt moet laten horen. Het heeft met Peter te maken. Er klopt iets niet. De informatie is nogal gevoelig en die kan ik niet telefonisch met je delen. Je moet naar Helsinki komen!'

Thuis, Purmerend

Charlie kan het nog steeds niet geloven. Dat hij echt dood is. Haar grote broer Peter is er niet meer. Ze zal hem nooit meer zien, moet het doen met herinneringen. En dat beangstigt haar het meest. Want herinneringen vervagen met de tijd. Ze is bang dat ze zich Peters stem straks niet meer kan herinneren, zijn schaterende lach niet meer in haar hoofd zal horen galmen. Vandaag heeft ze alweer meerdere keren de voicemail beluisterd die hij drie weken geleden bij haar achterliet. Elke keer weer barst ze in tranen uit. Als ze had geweten dat het de laatste keer was dat ze hem kon spreken, had ze geen seconde getwijfeld en haar telefoon opgenomen. Dan had het haar niks kunnen schelen dat bellen in een museum not done is.

Charlie loopt naar de badkamer en leunt even met haar handen op de wasbak voordat ze de kraan voluit openzet. Het koude water dat over haar polsen stroomt werkt kalmmerend. Haar handen vormt ze tot een kommetje, dat ze laat vollopen. Dan buigt ze voorover en maakt haar gezicht nat. En nog eens, en nog eens. Net zo lang totdat haar ogen iets minder lijken te branden en het water over haar hals naar beneden druipt.

Met de handdoek die naast de wasbak hangt, dept ze haar gezicht droog. In de spiegel ziet ze hoe haar huid vlekkerig

is van al het huilen. Haar spiegelbeeld bekijkt ze nauwkeurig, op zoek naar stukjes Peter. Bewijs dat ze naast een hechte band ook via DNA met elkaar verbonden waren. Langzaam strijkt ze met haar vingers over de lichte sproetjes op haar neus en wangen, die in de zomer altijd aanwezig worden. Peters sproetjes waren iets donkerder, maar zaten op dezelfde plekken. Haar lange kastanjebruine haren schudt ze naar achteren. Peters haar zat vaak verstopt onder zijn marineblauwe zeilpet, maar had exact dezelfde kleur, dikte en slag als dat van haar. Op de momenten dat hij zijn pet niet droeg, hield hij zijn kapsel in bedwang met wat gel.

Ze concentreert zich nog harder op haar herinneringen. De haren op zijn arm, die onder invloed van de zon nog blonder werden. De levenslustige twinkeling in zijn ogen, zijn vierkante handen met kortgeknipte nagels. Zijn iets te grote knieën, die toen ze nog kinderen waren altijd vol schrammen zaten. Peter was echt een buitenkind en sleepte haar daarin mee. Hij leerde haar fietsen, in bomen klimmen en de magie van schelpen zoeken op het strand. Zwemmen, duiken, zeilen, surfen – met hem was alles leuk. Door Peter is zij ook een enorme natuurliefhebber geworden. Door hem is ze de persoon geworden die ze nu is. Hij zag in alles een avontuur, en gaf haar een veilig gevoel waardoor zij hierin mee kon gaan. Hun vader was bijna nooit thuis en als hij er was, dan stond hij niet voor hen klaar. Te moe van de lange en ingewikkelde operaties die hij als chirurg uitvoerde. Hun moeder werkte in de verpleging en draaide veel nachtdiensten, waardoor ze overdag vaak in bed lag. Daardoor hadden Charlie en Peter er van jongs af aan samen voor gestaan.

Peters plotselinge dood heeft haar zo lamgeslagen dat ze het gevoel heeft dat ze niet alleen hem, maar ook een stukje

van zichzelf is kwijtgeraakt. Alsof er een deel van haar identiteit is weggevallen en ze niet meer weet hoe ze moet functioneren. Gelukkig steunt Marco haar, de man die ze al vijf jaar haar vriend mag noemen en met wie ze sinds vier jaar samenwoont. Ze ontmoette hem op een fundraising voor het Rode Kruis waar zij Peter vergezelde, die als medisch onderzoeker zijn gezicht moest laten zien. Charlie viel als een blok voor Marco's sprankelende persoonlijkheid en zijn grote sociale hart. En de aantrekkingskracht bleek wederzijds.

Marco was met zijn succesvolle landelijke uitzendbureau JobCare de hoofdsponsor van het evenement. Maar Marco's succes in de zakenwereld was niet datgene wat het meeste bewondering bij Charlie opriep. Ze was vooral onder de indruk van de manier waarop hij zijn vader hielp met de zorg voor zijn zieke moeder. Door haar vergevorderde ms heeft ze veel hulp nodig. Soms leek het wel of Marco's dagen achtenveertig uur telden. Op de een of andere manier wist hij leiding te geven aan zijn bedrijf, met liefde en geduld voor zijn moeder te zorgen, een enorme steun voor zijn vader te zijn én haar voldoende aandacht en liefde te geven. Tussen Marco en Peter had het ook meteen geklikt. Peters goedkeuring was voor Charlie het laatste zetje geweest om helemaal voor Marco te gaan.

Soms vroeg ze zich af wat hij met zijn grote carrièreambities in een eenvoudige basisschoollerares als zij zag. Als ze haar onzekerheid daarover uitsprak, ging hij daar altijd fel tegen in. Eén gesprek hierover zal zij nooit meer vergeten. 'Schat, jij hebt een van de belangrijkste beroepen ter wereld. Jij staat aan de basis van jonge levens. Je kunt kinderen iets meegeven; hun interesse wekken voor de meest uiteenlopende onderwerpen en een indruk op hen achterlaten die ze hun hele leven niet meer vergeten. Jij bent onmisbaar. En

dan heb ik het nog niet eens over wat je voor mij betekent, want dat is zoveel dat ik het niet eens met woorden kan beschrijven. Sinds ik jou ken is mijn leven compleet. Je bent zo bijzonder, zo mooi en puur. Ik wil je nooit meer kwijt. En ik wil dat we voor altijd met elkaar verbonden zijn.'

Nu gaat hij me ten huwelijk vragen, had ze in eerste instantie gedacht en de tranen waren in haar ogen gesprongen. Maar zoals altijd had hij haar weten te verrassen en haar iets anders gevraagd. Iets wat nog meer voor haar betekende. 'Ik wil zo graag een kind met jou. Ik wil vanuit onze liefde samen een mensje op de wereld zetten. Een kindje dat de wereld een stukje mooier en beter maakt. Ik denk dat wij dat kunnen, Char.' Zijn woorden werden versterkt door de kus die hij haar gaf. Overweldigd had ze in zijn oor gefluisterd: 'Zullen we meteen beginnen?'

Inmiddels zijn ze drie jaar verder en hebben ze ontelbaar veel pogingen gedaan. Helaas nog steeds zonder resultaat. Nu Peter er niet meer is, is het verlangen naar een kindje alleen maar groter geworden. Alsof ze Peter weer een beetje tot leven kan wekken door hun familielijn door te trekken. Morgen heeft ze weer een afspraak met haar vruchtbaarheidsarts en komt een zwangerschap hopelijk een stukje dichterbij. Het idee dat Peter hun mogelijke kindje nooit zal ontmoeten vindt ze vreselijk, ze weet zeker dat hij een fantastische oom geweest zou zijn. En als een zwangerschap hun gegund is en ze een jongetje zouden krijgen, zou ze het prachtig vinden om Peters naam door te geven. Ze heeft het hier nog niet met Marco over gehad, maar ze heeft het sterke vermoeden dat hij haar ook hierin zal steunen. Als ze een laatste blik op zichzelf heeft geworpen in de spiegel, loopt ze de badkamer uit en trekt de deur achter zich dicht.

Stockholm, een week eerder

Als ze wakker wordt in de luxe hotelkamer in Stockholm heeft Charlie het gevoel dat ze nog droomt. De lakens van het hotelbed zijn aangenaam koel en de zon schijnt door een kier in het gordijn de kamer in. Naast haar ligt Marco nog te slapen en ze durft nauwelijks te bewegen omdat ze hem niet wakker wil maken. Ze weet dat hij bekaf is van de zorg voor zijn moeder en zijn drukke werkweken. Toch heeft hij tijd vrijgemaakt voor een korte stedentrip naar Stockholm omdat hij weet hoe belangrijk het voor haar is. Over twee dagen komt haar broer hier vanuit Helsinki aan met De Feniks, zijn zeilboot. Ze kan niet wachten om Peter weer te zien. Hij zeilt al een maand over de Oostzee samen met zijn vrouw Femke en zijn zwager Robert.

Charlie heeft haar broer ontzettend gemist. Zij en Peter bellen of appen elkaar normaal dagelijks, en ze proberen elkaar elke week te zien. Dat hebben ze allebei nodig. Hun band is zo krachtig dat Charlie weleens denkt dat een een-eiige tweeling zich ook zo moet voelen. In vorige relaties was Peter op termijn altijd een irritatiepunt geworden. Een van haar vorige vriendjes had zelfs geëist dat ze het contact met haar broer zou verbreken als ze met hem verder wilde. De keuze was makkelijk geweest en ze had hem direct de deur gewezen. Maar Marco heeft er nooit moeite mee ge-

had. Hij is sowieso nooit jaloers omdat hij niet twijfelt over hun liefde en over hoe bijzonder hun relatie is. Bovendien kunnen hij en Peter heel goed met elkaar overweg.

Ze zou willen dat Peters vrouw Femke er net zo over dacht als Marco, maar die hoop heeft ze eigenlijk al opgegeven. Peter leerde Femke via Robert kennen, jaren geleden. En vijf jaar geleden vertelde Peter aan Charlie dat hij verliefd was geworden op Femke, het zusje van zijn beste vriend. Maar Charlie heeft altijd een bepaalde afstand tussen haar en Femke gevoeld. Ze heeft eigenlijk nooit begrepen wat Peter in haar zag. Maar ze heeft hem nooit aangesproken op zijn keuze voor Femke. Zolang Femke goed is voor hem en hem gelukkig maakt, vindt ze dat zij zich erbuiten moet houden. De vrijheid om je eigen keuzes te maken vindt ze te belangrijk, en ze weet zeker dat dit ook voor Peter geldt. Het laatste wat ze zou willen is Peter in een lastig parket brengen of hem het gevoel geven dat hij moet kiezen tussen zijn vrouw en zijn zus.

De lakens kraken als Marco zich slaperig naar Charlie toedraait. Ze kruipt dichterbij en kust hem op zijn dichte oogleden terwijl ze zijn gezicht in haar handen neemt. Haar mond verlaat zijn ogen en dwaalt af naar zijn mond. Beginnende stoppels schuren aangenaam tegen haar huid. Zachtjes zuigt ze op zijn onderlip en hij opent zijn mond. Haar tong draait in een traag tempo om die van hem en ze voelt de kriebels in haar buik opkomen. Marco kreunt als ze boven op hem gaat liggen en haar heupen tegen die van hem aan duwt. Hij legt zijn handen op haar billen en begint ze zachtjes te kneden. Ze versmelten en laten zich meevoeren op het ritme van hun lichamen. Even later liggen ze hand in hand naar elkaar te lachen, beiden plakkerig van het zweet.

Een uur later slenteren ze met natte haren van een verfrissende douche en een volle buik van het hotelontbijt hand in

hand door de straatjes van Gamla Stan. Het oude stadscentrum doet een beetje middeleeuws aan door de ouderwetse bestrating en de historische gebouwen in alle kleuren van de regenboog. Charlie vindt het kleurrijke geheel een verademing ten opzichte van de saaie Nederlandse bouwstijl.

Het begint al lekker warm te worden en ze zet haar zonnebril op tegen het felle zonlicht. Ze zijn goed voorbereid naar Stockholm gegaan en hebben alle bezienswaardigheden die ze willen meepakken van tevoren thuis al uitgestippeld. Met de zogeheten Stockholm-pas hebben ze gratis toegang tot diverse musea, attracties, bus- en boottochten en voor het openbaar vervoer hebben ze een onbeperkte kaart aangeschaft. Maar voorlopig bevalt het lopen hun erg goed om de sfeer van de stad te proeven. Voor hen doemt het smalste steegje van Stockholm met de naam Mårten Trotzigs Gränd op. Het steegje is vernoemd naar een van de meest welvarende kooplieden die Stockholm ooit had en loopt steil omhoog. Achter elkaar beklimmen ze de treden. ‘Zesendertig,’ hijgt Charlie als ze de laatste trede achter zich laat en de Vässterlånggatan op stapt. In deze bekende straat zien ze weer de middeleeuwse uitstraling waar de stad om bekendstaat. De oude stadsmuur die aan de straat grenst draagt hier ook zeker aan bij. Charlies fantasie slaat op hol en ze beeldt zich in dat ze als jonkvrouw door een ridder wordt verleid.

‘Wat lach je?’ vraagt Marco terwijl hij zijn arm om haar heen slaat.

‘Ik had een middeleeuws fantasietje, niks bijzonders.’ Ze legt haar hoofd tegen zijn schouder.

‘Die wilde fantasieën van jou ken ik,’ grinnikt hij. Hij kust haar op haar slaap en ze lopen verstrengeld verder naar het Brantingtorgetplein. De gele gebouwen met mintgroene toppen zijn er in een cirkel omheen gezet en vormen een soort koepel waar de strakblauwe lucht boven hangt. Char-

lie laat Marco los en rent naar het bronzen beeld dat in het midden van het plein staat. Marco volgt haar en ze bereiken tegelijk de vrouwelijke naaktsculptuur. Ze springt op Marco's rug en houdt een hand voor zijn ogen. Haar onverwachte actie brengt hem aan het wankelen en bijna liggen ze samen op straat.

'Ik wil niet dat je naar een andere naakte vrouw kijkt,' zegt ze lachend. 'Je weet hoe jaloers ik ben.'

'Geen enkele reden voor, ik ben maar van één vrouw onder de indruk en die hangt nu op mijn rug.'

'Leugenaar.' Ze zoent hem in zijn nek en slaat haar armen om zijn hals. Ze bestudeert het beeld. 'Ik vind haar in elk geval prachtig.' Ze zet haar tanden even zachtjes in de huid onder Marco's oor en springt dan op de grond. 'Wat is Nederland toch karakterloos als je dit allemaal ziet. Die gebouwen, die kleuren, de sfeer, dat is nog eens wat anders dan onze burgerlijke rijtjeshuizen. Alles is hier zo mooi, vind je niet?'

Marco glimlacht. 'Ik ben het met je eens dat de architectuur hier fantastisch is, maar we hebben in Nederland ook echt mooie gebouwen. Neem nou onze hoofdstad. Amsterdam staat toch ook vol met historische pareltjes? Als we straks langs het gebouw van de Koninklijke Zweedse Opera komen zul je zien dat het wel wat weg heeft van het Amstel Hotel.'

'Oké, misschien doe ik Nederland nu een beetje tekort.'

'Ja, maar het is ook wel logisch,' grinnikt Marco.

'Hoe bedoel je?' vraagt Charlie.

'Nou, het gras is altijd groener bij de burens en het is een heel verschil of je ergens op bezoek bent of dat je er woont. Als jouw dagelijks leven zich hier zou afspelen zou je de omgeving al snel gewoon vinden.'

Even kijkt Charlie voor zich uit. 'Ik kan me niet voorstel-

len dat ik het hier minder mooi en bijzonder ga vinden. Ik zou het gevoel hebben dat ik elke dag op vakantie was.’

‘En dat vind ik nou zo leuk aan jou. De manier waarop je door het leven danst. Jouw optimisme houdt me in balans.’

‘En ik heb jou weer nodig om me af en toe met beide benen op de grond te zetten, lieve Marco. Soms kan ik dingen te rooskleurig zien. Ik weet dat de wereld niet louter uit roze wolken bestaat, maar ik kan niet stoppen erin te blijven geloven.’

‘Char, waar het kan moet je op die roze wolk blijven zitten. Ik ben soms wat somber, maar ik denk wel dat we het best zo veel mogelijk van alles kunnen genieten en dat doe jij als geen ander. Jij hebt het in je om van iets kleins en alledaags iets groots en bijzonders te maken. Daar leer en geniet ik elke dag van.’

Charlie gaat voor hem staan, pakt zijn handen en kijkt hem in zijn ogen. ‘Kus me, allerliefste Marco van Leeuwen.’

Hij buigt zich naar haar toe en kust haar teder en bedachtzaam. ‘Hou er rekening mee dat ik je binnenkort ten huwelijk ga vragen, Charlie Muller,’ zegt hij als hij haar met duidelijke tegenzin loslaat. De blik in zijn ogen is uiterst serieus en er trekt een aangenaam soort kippenvel over Charlies lijf. Ze hebben het nooit echt serieus over trouwen gehad omdat ze allebei tevreden waren met de situatie zoals ze was, maar nu begint het bij Marco blijkbaar toch te kriebelen. En zij staat er precies hetzelfde in. ‘Hou jij er dan rekening mee dat ik misschien wel ja ga zeggen,’ vertrouwt ze hem daarom lachend toe.

‘Misschien? Je gaat misschien ja zeggen?’ Hij knijpt haar speels in haar zij en ze rent lachend een stukje bij hem vandaan.

‘Vraag Peter overmorgen maar om mijn hand. Als hij akkoord is...’ Ze knipoogt veelbetekenend naar hem.

‘Pas maar op, voor je het weet zit je voorgoed aan me vast.’
‘Als dat het ergste is wat me zal overkomen, dan kan ik daar heel goed mee leven.’ Ze pakt zijn hand en ze lopen door naar Norrbro waar ze het Museum van Middeleeuws Stockholm binnengaan om de opgravingen die daar in 1970 zijn gedaan te bewonderen. Er is een deel van de oude stadsmuur te zien en er zijn levensechte reconstructies gemaakt van huizen, de haven, marktkraampjes en ambachtelijke werkplaatsen. Bij de replica van een galg lopen de rillingen over Charlies rug. Hoe zou het voelen als je exact weet wanneer en hoe je doodgaat? Zou er alleen blinde paniek zijn of juist een soort rust? Wat gaat er op zo’n moment door iemand heen? Ze schudt de nare gedachten van zich af en probeert het heerlijke gevoel waar ze vanmorgen mee opstond weer terug te krijgen. Maar ze krijgt het onheilspellende gevoel niet voor honderd procent uit haar systeem.

‘Hé, wat kijk je ineens zorgelijk?’ Het ontgaat Marco blijkbaar niet.

‘Ik werd een beetje naar van de aanblik van die galg,’ zegt Charlie. ‘Een beetje te veel naar *The Handmaid’s Tale* gekken denk ik... Zo’n serie is veel te heftig voor een softie als ik.’

Marco pakt Charlies hand. ‘Ik heb het hier ook wel gezien. Wat denk je van een wandeling langs het water en een lunch in een van de cafeetjes in de Koningstuinen?’

‘Klinkt geweldig, Marco, jammer dat de bloesembomen langs het water al uitgebloeid zijn. Ik zag daar laatst een prachtige foto van voorbijkomen toen ik online ons tripje aan het voorbereiden was.’

‘Dan doen we volgend jaar toch gewoon weer een weekendje Stockholm?’ Stelt Marco voor. ‘En dan in april of mei om die bloesem alsnog vol in bloei te zien. En als we dan

toch bezig zijn: laten we ook een paar dagen in de winter gaan om te schaatsen op de ijsbaan in het park. Dat lijkt me ook geweldig.’

‘Waarom gaan we hier niet meteen wonen?’ vraagt Charlie.

‘Wie weet later als we oud en grijs zijn.’ Hij trekt haar lachend mee in de richting van de uitgang.

‘Weet je wat ik wel zou willen voordat we ergens gaan lunchen?’ vraagt Charlie. ‘Een kaarsje branden in de Sint-Jacobskerk. Voor Peter.’

‘Ik dacht dat jij niet zo van de kerk was?’

‘Ben ik ook niet, maar de Sint-Jacobskerk is vernoemd naar de Heilige Jacobus, de beschermheilige van de reizigers. Niet dat Peter het echt nodig heeft met zijn zeilervaring, maar het kan geen kwaad om een kaarsje voor hem op te steken, toch? Het voelt op de een of andere manier goed om dat te doen.’

‘Char, als jij een kaarsje wilt branden voor Peter, dan doen we dat.’

Op hun gemakje wandelen ze naar de opvallende rode kerk met het groene dak. Als ze de kerk binnenlopen via de zware donkerbruine deur, belanden ze midden in een prachtig orgelconcert. Ze gaan geruisloos op een van de harde houten banken zitten en nemen even de tijd om naar de muziek te luisteren. Charlie vergaapt zich aan de prachtige plafonds, de kleurrijke Bijbelse taferelen op de glas-in-loodramen en de bladgoudversieringen op het orgel. Je hoeft niet gelovig te zijn om onder de indruk te zijn. Na een kwartier staan ze op en lopen op hun tenen naar de plek waar je kaarsjes aan kunt steken. Charlie gooit een paar munten in de centenbak en prikt een kaars op een lege houder op de voorste rij. Het duurt even voordat ze hem aan het branden heeft. Op de een of andere manier gaat het moeizaam.

‘Als dat maar geen voorteken is,’ grapt Marco zachtjes. Ze geeft hem een por terwijl ze zich omdraaien naar de uitgang. Als ze halverwege het gangpad zijn gaat de deur open en trekt er een windvlaagje door de kerk. Ze hebben niet door dat het vlammetje van haar kaars voor Peter achter hen kort flakkert en dan uitwaait.